

De blijde intrede van Amanda Miller

Choreografe Amanda Miller heeft vanaf dit seizoen de leiding over het Ballett Freiburg, dat ze liet opgaan in haar eigen gezelschap Pretty Ugly Dance Company. Peter de Jonge zag het nieuwe ensemble op Klapstuk aan het werk.

Een liefde voor clair obscur

Kunstenaars zijn rusteloos. Kunstenaars zijn bohemers, zwervers. Hun geografische ongedurigheid is een pendant van de mutatie-drift die we gemeenzaam als creativiteit omschrijven en noodzakelijk voor de onafhankelijkheid die we als een essentiële component van het kunstenaarschap beschouwen. Bruce Chatwin voert hen op als voorbeelden par excellence van zijn theorie over het nomadisme als alternatieve, hogere levensvorm: 'What is this strange madness, Petrarch asked of his young secretary, this mania for sleeping each night in a different bed?' (Bruce Chatwin, *The Songlines*). Toch is de kunstenaarsrealiteit complexer. Voor elke Rimbaud à semelles de vent is er een Haydn op het landgoed van vorst Esterhazy, voor elke Goethe die Tasso Ferrara laat ontvluchten een Goethe die een Weimarbestaan leeft in de schaduw van zijn heer. De keuze tussen een nomadisch dan wel een sedentair artiestenbestaan is geen principiële keuze tussen romantische inspiratie en burgerlijke geestesdood. Zij is opportunistisch van aard en wordt bepaald door de manier waarop de horigheid aan geldschieder, mecenas en productiemiddelen gestalte krijgt.

Zo kan een kunstenaar in de provincie belanden. Choreografe Amanda Miller ging in op het aanbod van de stad Freiburg en heeft vanaf dit seizoen de leiding over het Ballett Freiburg, dat ze liet opgaan in haar eigen gezelschap Pretty Ugly Dance Company – nieuwe naam: Ballett Freiburg: Pretty Ugly Dance Company. Zij heeft reeds een nomadenleven achter zich. Na een opleiding in de North Carolina School of Arts en een intermezzo bij de Deutsche Oper in Berlijn kwam ze terecht bij William Forsythe in Frankfurt. Amanda

Miller danste er een sleutelrol in choreografieën zoals *Artefact* en kreeg dra van Forsythe de ruimte om zelf te choreograferen. Vanaf 1993 leidde zij haar eigen (rondreizend) gezelschap Pretty Ugly Dance Company.

De balletavond waarmee zij het seizoen in Freiburg opende – en die ook te zien was op Klapstuk 97 – was bijgevolg niet zomaar een programma, inwisselbaar met vorige programma's getoond in het verleden, maar de

avond bij uitstek om de choreografe Amanda Miller te ondervragen. Dit programma is immers een dubbel scharniermoment. De avond markeert de overgang waarbij één publiek (Freiburg) het voorkeurlpubliek wordt – het 'thuispubliek' in voetbaltermen –, waar het gezelschap een bevoorrechte band mee heeft en dat de grijze massa van eerdere tourneepublieken (Amsterdam, Leuven etc.) verlaat. Amanda Miller doet haar blijde intrede in

Amanda Miller, Ballett Freiburg - Pretty Ugly

